Nansie: Zwemles

Zwemles

Op de boerderij van boer Willem lopen d'hounder te gappen van de waarmte.

De hennen, dij niks beters te doun hebben, liggen lekker in t kolle zaand.

Henderk Hoan het al ais n poar moal rond west om te zeggen, dat dat geloilak doan wezen mout en dat ze aaier leggen mouten, mor de maiste hounder trekken zuk doar niks van aan.

Nansie Koakelhenne het n lekker stee vonden onder n boske dichtebie d'sloot.

Ze kikt noar d'eenden, dij doar aan t rondzwemmen binnen. Zo nou en din steken ze de kop haildal onder t wotter. Lekker vris liekt dat. Dat zol Nansie aiglieks ook wel willen. Mor zai is gain eend en hounder kinnen ja nait zwemmen en dat muit Nansie slim, want ze wil mit dit haide weer best ais even t wotter in.

Zollen dij eenden heur gain zwemles geven willen?

Nansie schoedelt wat dichter noar d'sloot tou en as ain van d'eenden zo dichtebie komt, dat ze denkt, dat ze hom wel beroupen kin, ropt Nansie: “Tjoehoe.”

d'Eend kikt op en zwemt noar heur tou.

“Hebben ie mie roupen, juffraauw Kip?” vragt e huil beleefd.

“Joa,” zegt Nansie, “ik heb joe roupen. Zollen ie mie wel zwemles geven willen? t Liekt mie toch zo lekker om mit dit waarme weer deur t wotter te zwemmen.”

“Dat is t ook, mor ik wait nait of ik joe dat wel leren kin. Kiek, ik bin n eend, hè, en ie binnen n henne.”

“Zol dat verschil moaken, ducht joe?” wil Nansie waiten.

“Ik docht van wel,” zegt d'eend, “hebben ie ook vliezen tussen de tonen?” Nansie kraabt overînde en kikt tussen heur tonen.

“Der zitten wel noagels aan,” zegt ze din, “mor vliezen zai k nait. Kin t doar nait zunder?”

“Mien moeke zegt aaltied, dat je zwemvliezen hebben mouten, mor meschain wil t ter ook wel zunder. Wie kinnen t wel ais perbaaiern.”

“Veurdat wie begunnen, wil ik eerst wel even waiten hou ofst doe haitst,” begunt Nansie nou toch wel n beetje zenewachteg.

“O, nou ik hait Kwakkerd Eendekuken, mor ie huiven nait benaauwd te wezen heur juffraauw...”

“Zeg mor Nansie. Ik hait Nansie Koakelhenne.”

“Goud Nansie.”

“Loaten we nou mor mit de les begunnen,” wordt Nansie ongeduldeg, “hou dust doe dat mit dien poten doar onder wotter?”

“O, dat is hail makkelk. Ie mouten gewoon joen poten om beurten noar veuren en noar achtern doun. Aalweg mor deur. Kiek zo!”

En Kwakkerd dut heur t veur en perbaaiert doarbie zien poten zo hoog meugelk boven t wotter te holden. Dat gaait nait zo best en doardeur vaalt e op de kop in t wotter.

Nansie mout ter wel om lagen.

“Dat is ja makkelk genog. Dat kin k ook wel,” snakt ze en dut hail veurzichies n stapke in d'sloot. Tot heur veren staait ze nou al in t wotter. Dat vuilt lekker vris aan de poten.

“Nou joe zakken loaten,” geft Kwakkerd aanwiezens, “en din de poten bewegen.”

Hail langzoam let Nansie zuk op t wotter zakken en begunt din as n wilde mit heur poten te trappeln.

Even wait ze haildal nait wat of der gebeurt en din drift ze inains midden in d'sloot. Echt woar, ze zwemt!

“Ik kin zwemmen, hoera!” ropt ze zo haard as ze kin, mor din vuilt ze inains t wotter deur heur veren omhoog trekken en doar gaait ze koppie-onder.

“Help! Help!” ropt Kwakkerd, dij t gebeuren zugt, “der verzopt aine!”

In n wup binnen der zeker wel twaalf eenden, dij noar hom tou komen en onderdoeken op t stee woar Nansie verdwenen is.

As ze weer bovenkomen, hebben ze Nansie in de snoavels en leggen heur op de wale.

t Liekt wel of ze dood is. Ze beweegt haildal nait meer en ze het d'ogen dichte.

n Poar hounder, dij op t gereer ofkomen binnen, begunnen Nansie hìn en weer te rollen deur de slootswale. Dat helpt, want noa n zetje dut ze d'ogen weer open en perbaaiert ze overìnde te krabben.

“Wat is hier aiglieks persies gebeurd?” wil Henderk Hoan waiten, “haar ik joe nait woarschaauwd, dat je nait bie d'sloot zitten mouten. Vot, veur mie aan noar t nachthok.”

Nansie komt in t ìnde en runt zo haard as ze kin mit heur nadde krözze noar t nachthok.

Henderk Hoan stapt rusteg en defteg achter heur aan. Mit dij Nansie Koakelhenne is ook aaltied wat.

Henri Wierth

tekening: Maria Rietsema